

Ζούμε σ' έναν κόσμο που βασανίζεται. Σ' έναν κόσμο που αιμορραγεί. Κι όμως, ο κόσμος αυτός δεν παύει να ελπίζει, να ονειρεύεται.

Άνθρωποι που γεννιούνται, μεγαλώνουν, ερωτεύονται, πονούν, χαίρονται, φεύγουν για το μεγάλο ταξίδι.

Μα, κυρίως, ελπίζουν. Ελπίζουν στον έρωτα, στη χαρά, στη ζωή· στο ότι όλα κάποια στιγμή θα αλλάξουν προς το καλύτερο.

Κάποιοι από αυτούς όμως ζουν στο ψέμα.

Τι είναι ψέμα;

Τι είναι ουτοπία;

Είναι πόθοι ανεκπλήρωτοι, όνειρα απραγματοποίητα, ικεσίες που δεν εισακούστηκαν. Στιγμές απατηλής ευτυχίας.

Και την ευτυχία; Πού τη βρίσκουμε; Στον έρωτα, στο χρήμα, στην εξουσία; Στην αγάπη, σε οποιαδήποτε μορφή της; Αρκεί να είναι άδολη, ειλικρινής και χωρίς να περιμένει αντάλλαγμα;

Εγώ, η Άννα, χρόνια τη γυρεύω, την ψάχνω απεγνωσμένα, μέσα στη θαλπωρή των γονιών

μου, των αδελφών μου, της καλής μου γιαγιάς, μέσα σε απατηλές φιλίες και ψεύτικες αγάπες, μέσα στην προσπάθεια να γίνω πλούσια! Άραγε την ψάχνω στο σωστό μέρος;

A.K.

Πάντα έλεγα ότι... η ζωή είναι ωραία!

ΔΥΟΜΙΣΙ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΕΥΡΩ! Ναι, ναι, δυόμισι εκατομμύρια ευρώ. Και είναι όλα δικά μου. Εγώ, η Άννα Αλεξίου, είμαι πια μία πολύ, μα πάρα πολύ πλούσια γυναίκα. Κάποτε, όταν ονειρευόμουν ότι θα κέρδιζα ένα πολύ μεγάλο ποσό στο λότο ή στο λαχείο, νόμιζα πως, αν πραγματοποιούνταν η ευχή μου, θα τρελαινόμουν από τη χαρά μου. Θα απελευθερωνόμουν από τα πάντα: από τα χρέη, από τις έγνοιες, από τις ανασφάλειες, απ' όλα.

Ούτε στα πιο τρελά μου όνειρα δεν πίστευα ότι μπορούσε η ευχή μου να πραγματοποιηθεί. Κι όμως, να, εδώ μπροστά μου βρίσκονται δυόμισι εκατομμύρια ευρώ. Και όλα δικά μου. Όλα! Όλα!

Κι όχι μόνον αυτά. Ω Θεέ μου, πώς δεν τρελάθηκα ακόμη; Όχι μόνον αυτά που αναγράφονται πάνω στην τεράστια φωτοτυπία του λότο, αλλά πολλά εκατομμύρια ευρώ είναι στην τράπεζα στο όνομά μου.

Πώς βρήκα την ψυχραιμία και όλα όσα κέρδισα στο λότο τα ρίσκαρα στο χρηματιστήριο, ούτε εγώ ξέρω. Έπαιζα ξανά και ξανά. Κι όσο τα πολλαπλασίαζα τόσο τρελαινόμουν κι έπαιζα κι άλλο, κι άλλο...

Σίγουρα δεν ήμουν εγώ αυτή που ρίσκαρε, η μικρή, δειλή κι ανύπαρκτη Άννα. Σίγουρα κάτι άλλο... κάτι άλλο μ' έσπρωχνε στο ρίσκο. Μία δύναμη άλλη με κυβερνούσε, που δεν είχε καμία σχέση μ' εμένα.

Μέσα σ' ένα χρόνο, λοιπόν, τα λεφτά μου είχαν υπερδιπλασιαστεί. Στο λογαριασμό μου υπήρχαν πολλά εκατομμύρια ευρώ.

Και τότε σταμάτησα και πήρα όλα τα χρήματα που είχα κερδίσει, και τα κατέθεσα στην τράπεζα.

Ο χρηματιστής μου ούρλιαζε:

«Τώρα», μου έλεγε, «τώρα κάνεις πίσω, τώρα που είναι ευκαιρία να τα διπλασιάσεις;»

«Ναι, τώρα», του απαντούσα. «Και κοίτα, δεν πιστεύω να έχεις παράπονο, αρκετά έβγαλες κι εσύ. Άσε με εμένα, εγώ ξέρω. Εσύ να κοιτάς τη δουλειά σου».

Και ευτυχώς που δεν τον άκουσα και ακολούθησα το ένστικτό μου που μου έλεγε «σταμάτα». Εκείνη η δύναμη που μ' έκανε να ρισκάρω επικίνδυνα, η ίδια εκείνη με σταμάτησε ξαφνικά με την ίδια ένταση. Και ξαναλέω «ευτυχώς». Γιατί

μετά από λίγες μέρες όλοι κλαίγανε για τα ποσά που χάσανε. Άλλοι μικρά, άλλοι μεγάλα και άλλοι τα δάνεια που πήραν για να παίζουν στο χρηματιστήριο. Εγώ όμως δεν έκλαιγα. Εγώ ήμουν πια μία πλούσια, αλλά απίστευτα πελαγωμένη, γιατί δεν ήξερα πλέον τι να τα κάνω τόσα χρήματα.

Χρόνια ολόκληρα, τσίμα-τσίμα τα βγάζαμε πέρα στην οικογένειά μου. Όλο ήμασταν μείον, ποτέ συν. Πάντα κάθε πρωί ξυπνούσα με το ίδιο σφίξιμο στο στομάχι. Πώς θα τα βγάλουμε πέρα; Πώς θα γινόταν να μη χρωστάμε τίποτα και να ζούμε λίγο πιο άνετα;

Τότε ήταν που ονειρευόμουν ότι, αν κέρδιζα το λότο, η ζωή μου με τον Πασχάλη θα ήταν πιο υποφερτή. Θα βγαίναμε πιο συχνά έξω, θα πηγαίναμε ταξίδια, θα ζούσαμε πιο άνετα, θα φρόντιζα την εικόνα μου, θα φορούσαμε ωραία ρούχα, θα ζούσαμε γενικώς καλύτερα.

Και τότε απλωνόταν για λίγο στα χείλη μου ένα χαζοχαρούμενο χαμόγελο, μέχρι να συνειδητοποιήσω ότι πάλι ταξίδευα και ονειρευόμουν ξύπνια... ολόκληρη γυναίκα – θα έπρεπε να ντρέπομαι! Τι ανωριμότητα εκ μέρους μου, να ξεφεύγω έτσι από την καθημερινότητα! Αυτό ούτε τα μωρά το κάνουν.

Και τώρα που είπα «μωρά», ούτε μωρά ήθελε ο Πασχάλης.

«Μωρόσο!» ούρλιαζε, όταν δειλά-δειλά του το ζητούσα. «Είσαι σοβαρή; Εδώ δεν μπορούμε εμείς να πορευτούμε και θέλεις και μωρό; Είσαι με τα καλά σου; Το μωρό έχει έξοδα!» συνέχιζε να ουρλιάζει. «Θέλει ξενύχτι, πάνες, γάλατα, νταντάδες, ρούχα, πιάνο, ξένες γλώσσες... με τι θα τα κάνουμε όλα αυτά, με τις ψείρες που σου έδωσε προίκα η μαμά και ο μπαμπάς σου; Ή έχεις αντοχή εσύ», αυτή ήμουν εγώ, «να φροντίζεις το σπίτι κι εμένα», δηλαδή τον άρχοντα, «να πηγαίνεις στη δουλειά και μετά να φροντίζει και το μωρό;

»Είσαι σοβαρή; Εσύ ούτε ένα πουκάμισο δεν μπορείς να σιδερώσεις χωρίς να το κάψεις, ούτε ένα φαγητό της προκοπής να κάνεις, αν δεν βάλεις φωτιά στο σπίτι. Δεν βλέπεις τι γίνεται εδώ; Το σπίτι χάος. Με το που γυρίζεις από τη δουλειά, σέρνεσαι.

»Ούτε καν την εμφάνισή σου δεν φροντίζεις. Βαρέθηκα να σε βλέπω συνέχεια με τις φόρμες και τα μαλλιά αλογοουρά. Περιποιήσου και λίγο τον εαυτό σου, γίνε γυναίκα, απόκτησε λίγη δύναμη πάνω σου, λίγη σπιρτάδα, βρε αδελφούλα, σκέτο ψοφίμι είσαι. Μετανιώνω κάθε φορά που σε παρουσιάζω στους φίλους μου και τις γυναίκες τους. Θα λένε ότι είσαι παραδουλεύτρα μου. Δεν βλέπεις πώς είναι οι γυναίκες τους; Όμορφες, κομψές, χαριτωμένες, γεμάτες ζωντάνια.

»Και μετά παραπονιέσαι γιατί δεν κάθομαι στο σπίτι μαζί σου. Να κάνω τι, να σε βλέπω να σέρνεσαι; Άσε με βρε στην ησυχία μου», έλεγε στο τέλος κι άρπαζε το σακάκι του κι έφευγε χτυπώντας την πόρτα πίσω του.

Σιγά, καλέ, έλεγα από μέσα μου, πώς κάνεις έτσι; Παιδί σου ζήτησα, πού να σου ζητούσα τον ουρανό με τ' άστρα. Ένα παιδάκι για να γεμίσω την αγκαλιά μου, την καρδιά μου. Ένα μωράκι θέλω, αυτό μόνο, τίποτ' άλλο.

Αλλά ούτε αυτό μου έδινε, όπως και τόσα άλλα. Αγάπη, έρωτα, προσοχή, ευγένεια, κατανόηση, συντροφικότητα. Τίποτα δεν μου έδινε. Ούτε καν αναγνώριση για όλα αυτά που έκανα για εκείνον, κι ας ήμουν τόσο κουρασμένη, όταν γυρνούσα γύρω στις πέντε από τη δουλειά, για την οποία έφευγα από το σπίτι γύρω στις έξι το πρωί. Τι να κάνω η κακομοίρα, που για τη δουλειά μου ήθελα δύο ώρες να πάω και δύο να γυρίσω; Και το μάθημα και τις φωνές των παιδιών πού τις βάζεις;

Άσε που ήμουν σαράντα πέντε κιλά όλη κι όλη... Πετσί και κόκαλο, «εξαμηνίτικη αποβολή» με ανέβαζε, «μωρό της Ρόζμαρι» με κατέβαζε.

Κι όμως, και το σπίτι φρόντιζα και τα ρούχα του στην τρίχα και το φαΐ του μαγειρεμένο. Βέβαια, πού και πού ανακάτευα κανένα κόκκινο μπλουζάκι με τα λευκά του εσώρουχα κι έπαιρναν

εκείνα ένα απαλό ροζ χρώμα τόσο όμορφο, που καθόμουν εκστασιασμένη και τα θαύμαζα, αλλά εκείνος τότε ούρλιαζε και έλεγε ότι τον έχω να γυρνάει σαν τραβεστί φρεσκοχειρουργημένη και μόνο τα λουλούδια στα μαλλιά τού λείπανε, σαν τον κουνιστό της γειτονιάς.

Τον Κωστάκη εννοούσε, μια τραβεστί, πολύ καλό παιδί. Κατά τα άλλα, δεν ξέρω γιατί τον πείραζε ο καημένος ο Κωστάκης, που μαζί πίναμε στην κουζίνα μου πού και πού καφέ και λέγαμε και το φλιτζάνι. Όταν, δε, μας τσάκωνε, ποιος είδε το Θεό και δεν Τον φοβήθηκε. Εντάξει, καλέ, καμιά δυο φορές – μπορεί και δέκα, ε, δεν θα τα χαλάσουμε στο μέτρημα...

Όταν πήγαινα στον μπακάλη για ψώνια ή ξεχνιόμουνα στο διάβασμα, συνήθως κινδύνευε το σπίτι να αρπάξει φωτιά. (Α, όλα κι όλα, όταν διαβάζω, είμαι πολύ συγκεντρωμένη, βόμβα να πέφτει, δεν την ακούω). Άνθρωπος είμαι κι εγώ, ένα μυαλό είναι αυτό. Τι να πρωτοσκεφτεί;

Ε, νόμιζα ότι είχα κλείσει το μάτι της κουζίνας με το μαγειρεμένο φαγητό. Φαίνεται όμως ότι απλώς το νόμιζα, αν κρίνω από τη χύτρα που ανατινάχτηκε καμιά δυο φορές, και τη ροζ κουζινούλα μας που από ροζ έγινε μαύρη καπνιστή. Κι έπειτα ένα πυκνό σύννεφο καπνού τύλιγε όλο το σπίτι, και μύριζε τσίχνα για όλο τον επόμενο μήνα.

Ε, ο Πασχάλης, όταν γυρνούσε σπίτι και έβλεπε την πυροσβεστική έξω από την πολυκατοικία μας, ξεχνούσε τους καλούς του τρόπους και μπροστά στον κόσμο μού φώναζε:

«Στο καλό σου, θα μας κάψεις καμιά μέρα, Παναγιώτα!»

Άκου Παναγιώτα! Αφού Αννούλα με λένε! Να μην μπορώ να καταλάβω αυτόν τον άνθρωπο ποτέ!